

виражені однорідні дії, які здійснюються органами прокуратури в передбачених законодавством правових та неправових рамках, спрямовані на реалізацію ними своїх повноважень та за допомогою яких досягаються поставлені перед цими органами цілі та завдання [2].

Список використаних джерел:

1. Про прокуратуру: Закон України від 14.10. 2014//Відомості Верховної Ради України. – 2015. - № 2-3, ст.12.
2. Гель А. П. Судові та правоохоронні органи України: Навч. посіб. для студ. вищ. навч. закл. / А. П. Гель, Г. С. Семаков, С. П. Кондракова. — К.: МАУП, 2004. — 272 с.
3. Гончаренко В.Г. Прокуратура України: статус, функції, перспективи розвитку / В.Г. Гончаренко // Конституція України – основа модернізації держави та суспільства: матер. наук. конф. (21–22 червня 2001 року, Харків) / упоряд.: Ю.М. Грошевий, М.І. Панов. – Х.: Право, 2001. – С. 312.
4. Теория государства и права : курс лекций / [под ред. Н. И. Матузова и А. В. Малько]. – [2-е изд., перераб. и доп.]. – М.: Юристъ, 2001. – 776 с.

Моделі конституційного контролю в зарубіжних країнах

Содоль М.В., студент курсу БПмс ННІПП НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Пустовіт Ж.М.*

Інститут конституційного контролю дуже тісно пов'язаний з тлумаченням та формою змін конституції. Розвиток інституту конституційного контролю підкреслює значення конституції, як акту, який створює фундамент будь якої держави, а саме: основи правового становища особи, структуру та взаємовідносини державних органів, форму правління та територіального устрою, основи правового становища держави на міжнародній арені.

В числі актуальних теоретичних та практичних проблем конституційного права важливого значення набуває визначення місця і ролі конституційного контролю в державно-правовому механізмі, послідовне утвердження все більш збалансованих взаємовідносин між всіма гілками влади.

Як правило, механізм забезпечення юридичного верховенства конституції прийнято співвідносити з чинними в структурі вищих владних інститутів держави спеціалізованими та неспеціалізованими органами, які здійснюють контроль та нагляд за її дотриманням і покликаних не допустити застосування законів та інших правових актів, що суперечать Конституції.

Правова охорона конституції може здійснюватися як правовими, так і не правовими засобами, що іноді прямо передбачено в основному законі. Так, конституції Словаччини, ФРН закріплюють право народу на опір неконституційній владі. Дотримання конституції сприяють відносини субординації в системі державних органів, механізм розподілу влад, наявність розгалуженої системи політичних партій, громадських організацій [1, с. 75].

Виникнення, розвиток, поширення інституту конституційного контролю, зміна способів спостереження, нагляду, контролю за відповідністю правових актів конституції пов'язані з об'єктивними процесами розвитку суспільного життя, змінами у mentalitetі суспільства.

Категорія «модель конституційного контролю» є узагальнюючим поняттям, що разом охоплює низку важливих юридичних ознак, які характеризують інституційно-функціональну організацію конституційного контролю в тій чи іншій країні. Переважна більшість дослідників виокремлюють дві основні моделі конституційного контролю, що склалися у ХХ ст.: американську і європейську [2, с. 396].

Американську систему конституційного контролю характеризують

наступні специфічні ознаки: 1) всеохоплюючий характер контролю, що включає не тільки закони, але й будь-які інші нормативні акти; 2) децентралізоване здійснення контролю будь-яким судом, при розгляді будь-якої конкретної справи, якщо закон чи інший нормативний акт стосується конкретних інтересів позивача; 3) обмеженість кола суб'єктів права, на яких поширюється рішення органів конституційного контролю, оскільки вони є обов'язковими тільки для сторін процесу.

За американської моделі конституційний контроль здійснюється всіма судами загальної юрисдикції (наприклад, США, Аргентина) чи лише Верховними судами загальної юрисдикції (наприклад, Канада, Індія).

Друга – європейська модель конституційного контролю. Сутність даної моделі полягає у здійсненні конституційного контролю спеціалізованими органами, організаційно виокремленими з-поміж судів загальної юрисдикції, з обмеженою виключно конституційними питаннями юрисдикцією. Як справедливо відзначає М.В. Вітрук, «основна відмінна особливість європейської моделі конституційного контролю (відносно американської) полягає в тому, що конституційний контроль є єдиною (вичерпною) функцією даних органів...» [3, с. 52 - 53].

При цьому в якості органів конституційного контролю можуть виступати конституційні суди (Австрія, Болгарія, Іспанія, Італія), конституційні палати вищих судів загальної юрисдикції (Гвінея, Коста-Ріка, Парагвай), конституційні ради (Франція). Тільки цій моделі притаманний превентивний, абстрактний характер і обов'язковий конституційний контроль. Завдяки такому підходу конституційний контроль набуває цілісного, комплексного характеру і може здійснюватися послідовно й ефективно.

У теперішній час основними функціями органів конституційного контролю в більшості країн є: забезпечення верховенства і прямої дії конституції, її неухильного виконання усіма суб'єктами права на всій території держави; контроль за дотриманням дії принципу поділу влади, підтримання їхнього балансу і попередження можливості узурпації державної влади якимось державним органом; захист конституційних прав і свобод людини і громадянина; вирішення виникаючих конституційно-правових питань і спорів на основі підпорядкування політики праву, панування правових принципів і норм над ідеологічними догмами.

Вплив тих чи інших моделей конституційного контролю на зміст та обсяг органів конституційного контролю є перспективним напрямом подальших досліджень у даній сфері.

Список використаних джерел:

1. Георгіца А.З. Конституційне право зарубіжних країн. – Чернівці: Підручник. – Рута, 2001. – 431 с.
2. Шаповал В.Н. Сравнительное конституционное право / В.Н. Шаповал. – К. ИД «Княгиня Ольга», 2007. – 416 с.
3. Вітрук Н.В. Конституционное правосудие. Судебно-конституционное право и процесс: учеб. Пособие / Н.В. Вітрук – 3-е изд., перераб. и доп. – М.: Норма; ИНФРА – М, 2011. – 592 С.

Децентралізація публічної влади України в контексті євроінтеграції

Тодосієнко В.В., студент магістратури ННІПП НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент Букач В.В.

На сьогоднішній день в Україні досить гостро постає питання децентралізації публічної влади, що зумовлено, по-перше, політичною ситуацією, що склалась в країні, по-друге потребою оптимізувати